

BEYAZ YUNUS

GILL LEWIS

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2019
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

BEYAZ YUNUS

Gill Lewis

Özgün adı: White Dolphin

ISBN: 978-605-188-410-3

Metin © Gill Lewis, 2012

İllüstrasyon © Mark Owen

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press'den alınmış
olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Sinan Ezber

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve Cilt: **Milba Matbaacılık Yayıncılık**

Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

BEYAZ YUNUS

GILL LEWIS

Çeviren: Sinan Ezber

Annem, babam ve Nerys-Jane için

Ön Söz

Her gece aynı şey. Denizin kıyısında durup ayaklarımı soğuk, ıslak kumlara gömüyorum. Ay, üzerimde en beyaz hâliyle parlıyor. Denizdeki yansıması, suya dökülmüş sütü andırıyor. Yunus yine karşımda; inci kadar beyaz bedeni, karanlık denizde kıvrılıp bükülüyor. Kıyıya vuran dalgaların ardında sıçrarken beni çağırıyor. Fakat okyanus uçsuz bucaksız ve karanlık, bu kıyının ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Öylece durup yunusun uzaklaşmasını izliyorum.

Her gece bu düşü görüyorum. Beyaz yunus her gece beni bekliyor. Ama ben peşinden gitmeye korkuyorum.

1. BÖLÜM

Kitaptan bir yaprak daha kopardım.
Sayfayı yırtarak kitaptan ayırdım.

Kitabın ince ve altın yaldızlı sayfaları vardı. Kopardığım sayfa, kaçmak için umutsuzca çırpınan bir kuş gibi elimde dalgalanıyordu. Elimden uçup gitmesine izin verirken mavi gökyüzüne doğru yükselişini izledim.

Bir sayfa daha kopardım, sonra bir tane daha. Yırtılan sayfalar yer yer ineklerin otladığı tarlaların üzerinden yükselerek, gümüş rengi denizi örten puslu gökyüzüne doğru dönerek yol alıyordu.

“Hey, Kara!”

Aşağı baktım. Jake pembe suratına vuran güneş ışınları yüzünden kısık gözlerle bana bakıyordu. Hemen yanında Ethan,

el yordamıyla duvarın granit kiremitlerinde parmaklarını geçirebileceği oyukları arıyordu. Beni yakalamak için zıpladı ama ben bacaklarımı ulaşamayacağı yere çektim.

Duvar çok yüksekti.

Burada güvendeydim.

“Kalın kafalı, Kara!” diye bağırdı Jake. “Öğretmen seni arıyor.” Parmaklarımı kitabın kalın deri cildi üzerinde gezdirdim. Kitap dizlerime ağırlık yapıyor, sert kenarları tenime batıyordu. Bir sayfa daha kopardım ve gökyüzüne doğru yükselirken arkasından baktım.

“Başın belada, kalın kafalı Kara!” diye bağırdı Jake. “O kitap okulun malı. Bunun için cehennemi boylayabilirsin.”

“Oraya bile gidemez,” diye seslendi Ethan, “çünkü tabelaları okuyamaz.”

Jake güldü. “Adını hecelemeyi hâlâ öğrenemedin mi, Kara? K-a-l-l-n-k-a-f-a-l-l-K-a-r-a.” Bütün bunları daha önce binlerce kez duymuştum. Onlara arkamı dönüp duvarın uzak tarafındaki patikaya doğru baktım. Duvarın bir tarafındaki patika falezler boyunca sahile doğru inerken, diğer tarafta ısırgan ve çit sarmaşıklarıyla kaplı basamaklar hemen aşağıdaki kasabanın limanına doğru uzanıyordu.

“Acaba Kalın Kafalı Kara da babası kadar aptal mı?” dedi Ethan.

“Kara’nın babası kendi adını bile yazamadığı için işinden olmuş,” dedi Jack. “Annem söyledi.” Ethan kıkır kıkır güldü.

Dönüp onlara baktım. “Babam hakkında konuşmayı kesin!”

Fakat Jake devam etti. “Duyduğuma göre annen babanın adını onun yerine yazıyormuş. Bu doğru mu, Kara?”

Gözlerim yaşlardan yanmaya başlamıştı.

“Peki, babanın adını şimdi kim yazıyor, Kara?”

Gözlerimi kırıp denize doğru döndüm. Dalgaların üzeri bembeyazdı. Yüzümde güneşin sıcaklığını hissettim. Ağlamamalıydım. Beni ağlarken görmelerine izin vermeyecektim. Eğer onları görmezden gelirsem, her zaman yaptıkları gibi arkalarını dönüp gideceklerdi. Denizden esen rüzgâr nemli ve tuzluydu. Beyaz pamuklu gömleğim, rüzgârın etkisiyle tıpkı bir yelken gibi dalgalanıyordu. Gözlerimi kapatıp uçsuz bucaksız bir denize, masmavi bir okyanusa doğru yelken açtığımı hayal ettim; güneş, rüzgâr ve gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu.

“Hey, Kara!”

Jake hâlâ oradaydı.

“Deniz Kızı için ne kadar da utanç verici bir durum,” diye bağırdı.

Eğer Jake, Deniz Kızı'nı biliyorsa herkes biliyordu.

Dönerek ona baktım.

Az ileride okuldan birkaç çocuk bizi izliyordu. Chloe ve Ella, at kestanesi ağacının gölgesinden bize doğru bakıyordu. Adam oyun oynamayı bırakmıştı, futbol topunu kucağında sıkı sıkı tutuyordu.

“Hiçbir zaman bir kafeden öteye gidemedi,” dedi Jake. “Belki de zengin bir Londralı için güzel bir yazlık ev olabilir. Yemekleri de berbatmış diyorlar.”

Jake, babamın Deniz Kızı’nın mutfağında çalıştığını biliyordu. Yaz sonunda burası kapandığında babamın işsiz ve parasız kalacağından da haberi vardı. Cornwall’dan taşınmak zorunda kalsak çok mutlu olurdu.

“Kim bilir, belki babam bizim balıkçı teknemizde benim için çalışabilir,” dedi Jake. “On gün içerisinde dip tarama ya-sağı sona erdiğinde deniz kabuklularını toplamaya çıkacağı-mızı söyle ona. Babam dibin her bir köşesini taramak için yeni bir alet aldı, avlanmak için sabırsızlanıyor.”

Ona bakıyordum.

Jake güldü. “Babama senin de gelip gelemeyeceğini soracağım.”

Kitabın sert deri cildini sımsıkı tuttum.

Arkadan Bayan Carter’ın hızla bize doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Bir şekilde kitabı gizleyebilirdim ama Jake ile Ethan nasılsa söyleyeceklerdi.

“Kayıklıktaki reklamı gördün mü, Kara?” diye sordu Jake. Bana bakıp gülüyordu. Ethan’ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Benim bilmediğim bir şeyi biliyorlardı. Jake’in ses tonundan anlaşılıyordu ve bu her ne ise bana söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Bayan Carter oyun sahasına yakındı. Yüzü sert ve asıktı.

“Moana satılıyor!” diye bağırdı Jake. Mutluluktan uçuyordu.

“Yalan söylüyorsun!” dedim, ayağa fırlayarak.

Bu doğru olamazdı. Kesinlikle doğru değildi.

Jake hâlinden memnun görünüyordu. Nihayet son kozunu oynadı. “Babam onu satın alacak ve parçalara ayırıp odun yapacak,” dedi, “çünkü söylediğine göre başka bir işe yaramazmış.”

Kitabı ona doğru fırlattım. Sert köşesi burnuna çarptı ve Jake yere düştü. İki eliyle yüzünü tutuyordu.

Bayan Carter koşmaya başladı. “Kara!”

Yerde, tozun toprağın içinde inleyen Jake’e baktım.

“Kara, hemen aşağı in!” diye bağırdı Bayan Carter.

Arkamı dönerek hızla oradan uzaklaştım. Jake’in tombul parmakları arasından akan kan yerdeki toprağı kırmızıya boyuyordu.

2. BÖLÜM

Isırgan otlarıyla kaplı patikayı, ardından sahile inen parke taşlı dar yolları koşarak geçtim. Babamı bulmalıydım.

Buna mecburdum.

Kasaba oldukça hareketliydi. Yoğun trafik, limana inen yeni yolun inşası için çalışan iş makinelerinin ve hafriyat kamyonlarının gürültüsüne eşlik ediyordu. Turuncu kukaların ve inşaat bantlarının ardında Deniz Kızı görünüyordu. Yeşil çatısındaki samanlar, güneşten iyice sararmıştı. Havaya yoğun bir patates kızartması kokusu hâkimdi. Kaldırım üzerindeki masalara vuran yaz güneşinde insanlar öğle yemeklerini yiyordu. Deniz Kızı müşterilerine kapının üzerindeki soluk renkli tabeladan bakıyordu. Karanlık bir köşeye geçtim ve aydınlık havaya karşı gözlerimi kısıtım.